

гласъ на възклицанія отъ безкрайна радостъ на единъ тогочасъ ошастливенъ народъ, когато мразъ побѣдѣ неговото сърдце и отчаяніе облада неговата душа: и за първъ пътъ упознахъ Българитѣ, че самото положеніе на земята имъ на Истокъ, въ Балканскій полуостровъ, носи съ себе своята злочеста съдба, своитѣ тежки вериги. Излѣзохъ, именно, на срѣдъ нѣкои европейски държави, и като рекохъ че всичко което се касае до до турското царство е отъ обща компетентностъ на Европа, че това сжщото сж засвидѣтелствували трактатитѣ отъ Парижъ (на 1856 г.) и отъ Лондонъ (на 1871 г.), и че Русія неможе сама да сключва никакъвъ частенъ трактатъ съ Турція, възправихъ се силовито съ Англія и Австрія на чело, и поискахъ отъ Русія да подложи на единъ европейски Конгресъ своята расправія съ Турція, за да се рѣшятъ тамо всичкитѣ въпроси, които докачели интереситѣ на Европа, — а съ тѣхъ и българскіятъ въпросъ. Русія неможѣ да се възпротиви на съединената противу ѝ Европа, и тъй дойде работата до Берлинскій Конгресъ, който се отвори на 1¹/₁₃ Юнія, и гдѣто главно върху българската работа се разрази неудоволствието на Европа; и на 1¹/₁₃ Юлія излѣзе отъ тоя Конгресъ България распокжсана на 5 части, отъ които едната (Македонія и Южна Тракія) паднахъ отъ ново подъ прямото владичество на Султанътъ, втората (сѣверна Тракія) получи нѣкои по-вечето фиктивни права, третата (Широтъ и Враня) падна подъ Сърбія, четвъртата (Добруджа) даде се на Румжнія, а петата (въ която се намира само 1¹/₄ отъ Българскій народъ, т. е. Придунавска България) получи княжески васални права.

V.

Отъ 13 Юлія 1878 г. до 16 Април. 1879 г. — т. е. отъ деньтъ на подписваніето на Берлинскій трактатъ, до деньтъ на подписваніето на Българската Конституція, въ Търново — истече единъ периодъ отъ 9 мѣсеца, който представлява една рѣдка и чудесна картина, и който ще остане памятенъ вѣвѣки